

לא זוכר איך יצאנו משם. אביהו שפירא כקצין שריון במלחמת יום כיפור

"את האומץ קיבלתי ממלחמת יום כיפור"

ערב לפני שהכל התחיל, המג"ד אמר שהולכת לפרוץ מלחמה. הוא היה היחיד שהזכיר את המילה הזאת באותם ימים

אביהו שפירא

אביהו שפירא

באוקטובר 1973 הייתי בחופשת שחרור. כמה שבועות לפני המלחמה, המח"ט של חטיבה 14 בשריון ביקש ממני לעשות עוד קו אחד כקצין. הסכמתי. צורתי לפלוגה י' בגדוד 79 של חטיבה 14. הספקתי לעשות איתם רק אימון קצר, כך שיצאנו למלחמה בלי שהכרתי את כל החיילים. עד היום אני מתקשה לזכור את רובם. רק הקצינים היו חברים שלי. המ"פ היה יחיעם ששון, לימים תת-אלוף. הסמ"פ גלעד דשא, שהיה החבר הטוב ביותר שלי, נהרג במלחמה. גם שני הקצינים האחרים שהיו איתנו נהרגו.

ביום ראשון שאחרי יום כיפור היינו אמורים לתפוס את קו התעלה, אז היינו בבסיס הגדול ברפידים. ביום חמישי כבר עצרו את היציאות הביתה, וביום שישי בערב, בכניסת הצום, המג"ד שלמה "מוני" ניצני ז"ל אסף את הגדוד ואמר: "המצרים עושים תרגילים. אבל אני אומר לכם, תפרוץ מלחמה. תתכוננו".

ניצני היה האדם היחיד שהזכיר את המילה מלחמה בימים האלה. הוא הוציא את כל הגדוד מהמחנה ופרש אותו בשטח מסביב לרפידים מתחת לרשתות הסוואה. יום כיפור נכנס, חלק מהחיילים הלכו לבית הכנסת להתפלל, וחלק, כופרים כמוני, אכלו מתחת לרשתות.

בבוקר הגיעה הצפירה האיומה. קיפלו את הרשתות, עלינו על הכלים ויצאנו לכיוון התעלה. בשלב הזה הפקודה הייתה לא לנסוע על הכבישים, כי הזחלים מקלקלים אותם. כשהגענו לצומת ביקשו מאיתנו לנסוע צפונה, כי הייתי הכי ותיק והכרתי כל סנטימטר בתעלה.

מטוסים החלו לחוג מעלינו. משהו צעק בקשר: "זה מיגים! לרדת מהכבישים, לשמור מרחק". הם ירו, וסביבנו החלו לצוץ פטריות עשן. המשכנו צפונה בכל המהירות. כשהגענו קיבלנו פקודה להתחלק לכוחות. הכוח של הסמ"פ ושלי, שני נגמ"שים בסך הכל, קיבל כל אחד משימה אחרת. הנגמ"ש שלי נסע לכיוון מוצב שנקרא כתובה. כשהגענו נפתחה עלינו אש אדירה מצד שמאל. בקשר נשמעות צעקות, "שמאלה פנה, קדימה להסתער", ואנחנו יורים ומסתערים. קיבלתי כדור בגב. הוא נכנס מצד אחד ויצא מהצד השני, מפיל אותי למטה. יותר מזה אני לא זוכר. הנהג שלי הוציא אותנו משם, איך לי מושג איך זה קרה. אני כן זוכר שבתאג"ד הייתי היחיד שלא דיבר בדרך כלל מטפלים קודם בפצועים שצורחים, אז הייתי האחרון שטיפלו בו. היה שם עוד לוחם שלי, שיושב עד היום בכיסא גלגלים. אחד נוסף הולך עם מקל. אחר משותק כולו.

החובש שאל אותי אם אני רוצה מורפיום. אמרתי שכן, והוא אמר שלדעתו אהיה משותק. יש לי צלקת בגב, מכתף לכתף. אני מוגבל עד היום בתנועה של הידיים, וכשאני נוסע לצלם שלג לכתבות בחורף אני סובל מכאבים. אבל אני לא משותק. אחרי שהחלמתי אפילו חזרתי לצד השני של התעלה, כדי לעזור לפלוגה שלי שהייתה שם עם אריק שרון.

האם המלחמה השפיעה עליי כצלם עיתונות? שאלה טובה. לא היה בי פחד מעולם, לא לפני המלחמה ולא אחרי. הייתי בלבנון בתור מ"פ,

ובאינתיפאדה השנייה העבירו אותי מלחמה לדובר צה"ל. כצלם התפוצצו סביבי קטיושות ללא הפסקה, אחת התפוצצה מטר מהרכב שלי בצומת הטנק. בקריית שמונה ראיתי בלי סוף הרוגים ופצועים. אבל את האומץ קיבלתי, כנראה, ממלחמת יום כיפור.

היום לפני

ספטמבר

18

1995 / נפיים שבורות

המומחה הבינלאומי לתכנון ערים שהגיע לתל אביב כדי לענות על השאלה למה היא לא מצליחה למשוך תיירים הגיע למסקנה שהבעיות העיקריות של העיר הן הפקקים, הצפיפות ומחירי הנדל"ן הגבוהים - מה שעדיין נכון כמעט 60 שנה אחר כך.